

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.319 van 4 juni 2002
in de zaak A.111.211/XIV-6861.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, de eerste geboren op 25 januari 1970, de tweede op 21 mei 1991 en beiden van Armeense nationaliteit, op 5 oktober 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 januari 2001 en van 29 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat P. MEULEMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij komt België binnen op 28 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 3 september 1999. De tweede verzoekende partij komt België binnen op 12 augustus 2001 en verklaart zich vluchteling op 29 augustus 2001.

1.2. Op 18 januari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, wat de eerste verzoekende partij betreft, en op 29 augustus 2001 wat de tweede verzoekende partij betreft;

1.3. Op 25 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is, voor wat de eerste verzoekende partij betreft, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde op het Commissariaat-generaal een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. Volgens deze verklaringen begonnen uw problemen in 1988. Tijdens het etnisch conflict is het huis afgebrand van uw toenmalige vriendin (huidige vrouw), A. L. (OV 4.870.571) die de Azerische origine heeft. Daarom verliet u samen met haar Armenië en vertrok u naar Rostov in Rusland. U bent in Rostov aangekomen in September 1988 waar u illegaal hebt verbleven bij een oude man die bevriend was met uw vader. In de lente van 1991 is de man gestorven, waarop het huis door de burgemeester werd onteigend. U en uw vriendin zijn toen ingetrokken bij uw neef langs vaders zijde. Die man, J. A., woonde in een plaats bij Moskou. U heeft daar illegaal gewoond van 1991 tot 1998. In 1998 heeft u een propiska gekregen, bent u met uw vriendin getrouwd en is uw kind geboren. Toen u bij J. inwoonde herstelden jullie wagens. In januari 1998 brachten enkele Russen een wagen binnen om te herstellen. Enkele Azeri kwamen langs en zeiden dat het hun wagen was die was gestolen. De Azeri hebben J. neergeschoten. Toen kwamen ze in huis en hebben u geslagen. Uw longen waren gesprongen en uw hoofd functioneert niet meer goed. U hebt drie tot vier maand in het hospitaal verbleven. Nadien werd u nog lastig gevallen door Azeri, moslims en afpersers. In september 1998 bent u samen met uw vrouw verhuisd naar Moskou. U bent er ingetrokken bij R., de schoonbroer van J. U werkte in de garage waar R. werkte. Toen deze geprivatiseerd werd verloor u uw werk. U hebt toen uw vrouw en uw kind het land uitgestuurd. Een week later, eind augustus of 1 september 1999, bent ook u naar België vertrokken, waar u op 3 september 1999 asiel heeft aangevraagd. Uw vrouw, die in Polen beland was is u samen met het kind komen vervoegen op 29 augustus 2001.

Vooreerst dient opgemerkt dat u verklaart dat u een Armeens staatsburger bent en dat u sinds 1988 zonder een permanente verblijfsvergunning in de Russische Federatie verbleef. Hierdoor moet uw vrees ten opzichte van Armenië worden beoordeeld. Op basis van bronnen beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er sinds 1997 in Armenië geen ernstige problemen meer zijn omwille van de Azerische origine van één van de partners (Bronnen : zie o.a. : Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, mei 2000; Danish Immigration Service, september 2000; British Helsinki Human Rights Group, oktober 1999; Amnesty International, oktober 1999; Sakharov Armenian Human Rights Group, oktober 1999). In deze context moet daarom gesteld worden dat u en uw echtgenote actueel geen vrees voor vervolging meer hebben in Armenië.

Er dienen daarnaast een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u door Azeri werd geslagen omdat ze te weten waren gekomen dat jullie een gemengd koppel waren. U moest gedurende twee maanden in het ziekenhuis blijven (verhoorverslag DVZ punt 42). Op het Commissariaat-generaal stelde u dat u door de Azeri werd aangepakt omdat jullie een auto herstelden die van de Azeri bleek gestolen te zijn. U werd voor drie tot vier maand in het ziekenhuis opgenomen (verhoorverslag CG p.8-9). Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd de garage waar u werkte, overgenomen door Azeri, waardoor alle werknemers werden ontslagen. De dag van uw ontslag was uw kamertje overhoop gehaald en waren uw vrouw en uw kind weg. Daarom besloot u naar Europa te komen (verhoorverslag DVZ punt 42). Op het Commissariaat-generaal zei u dat de garage waar u werkte werd geprivatiseerd waardoor u uw werk verloor. Omdat u geen werk meer had, een slechte gezondheid had en er illegaal verbleef, ging u naar België. U stuurde uw vrouw en kind(eren) reeds voor om nadien zelf naar België te vertrekken (verhoorverslag, CG, p. 9).

Daarnaast vallen nog een aantal ernstige tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen en die van uw vrouw op het Commissariaat-generaal. U beweerde dat u zich liet registreren en officieel trouwde in 1998 (verhoorverslag CG p. 6-7). Uw vrouw stelde echter dat jullie zich lieten registreren en officieel huwden in 1991 (verhoorverslag CG vrouw p.4-5). Volgens uw verklaringen werd J. neergeschoten. U was niet aanwezig. Ze hebben u nadien in huis afgetroefd (verhoorverslag CG p. 8). Uw vrouw beweerde dat J. werd neergestoken met een dolk. U en J. waren samen in de garage (verhoorverslag vrouw CG p. 5-6). U beweerde dat de vrouw van J. naar Amerika was vertrokken toen u daar nog woonde (verhoorverslag CG p. 9). Uw vrouw vertelde dat de vrouw van J. er nog woonde toen jullie vertrokken (verhoorverslag CG vrouw p. 6). U zei dat u in de herfst van 1998 verhuisde naar Moskou (verhoorverslag CG p. 7). Uw vrouw beweerde dat het in mei 1998 was (verhoorverslag vrouw p. 7). Na deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen en kan er jegens u geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève worden vastgesteld.

(...).”.

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is, voor wat de tweede verzoekende partij betreft, als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven: U beweerde op het Commissariaat-generaal een Armeens staatsburger van Azerische afkomst te zijn. Volgens deze verklaringen zijn uw problemen begonnen in de zomer van 1988. Toen u op 25 augustus 1988 terugkwam uit vakantie, vernam u dat uw huis afgebrand was en dat uw ouders er waren in gebleven. U bent toen samen met uw vriend (uw huidige man), XXX (OV 4.870.571), naar Rostov in Rusland vertrokken. Daar hebt u gewoond bij een kennis van de vader van V. Toen deze man in 1991 overleed zijn jullie samen ingetrokken bij J., V.'s neef langs moeders zijde, die in een plaats bij Moskou woonde. In 1991 heeft u zich daar laten registreren en bent u officieel getrouwd. U was er geregistreerd tot in 1993. Uw man en J. laptten er wagens op die ze nadien doorverkochten. In 1998 had J. een gestolen wagen gekocht. De eigenaars hebben J. met een dolk neergestoken. Uw man die zich samen met J. in de garage bevond werd hard geslagen. U bent vanwege de situatie een maand te vroeg bevallen. Uw man werd opgenomen in het hospitaal tot in mei 1998. Dan zijn jullie vertrokken naar Moskou. Daar hebben jullie gewoond bij R., de schoonbroer van J. V. kon er werken in een garage. Toen die werd geprivatiseerd hebben jullie besloten om naar België te vertrekken. U bent op 20 augustus 1999 met uw kind uit Rusland vertrokken. De chauffeur die u had meegenomen heeft u in Polen afgezet. Op 10 augustus 2001 bent u met uw kind naar België vertrokken waar u op 12 augustus bent toegekomen en waar u op 29 augustus 2001 asiel heeft aangevraagd.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op de problemen aangebracht door uw echtgenoot, XXX (OV 4.870.571). Aangezien voor het door hem ingediend dringend beroep omwille van het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van zijn asielrelaas, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen, dient derhalve ook voor u een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te worden genomen. De verschillende tegenstrijdigheden tussen verklaringen van u en uw echtgenoot werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot.

“(…).”.

2. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Schending van de hoorplicht, de rechten van verdediging, het recht op (een) eerlijke behandeling van de zaak, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien verzoekers van oordeel zijn dat de hoorplicht werd geschonden, meer bepaald “het recht op verdediging en het recht om hun volledig standpunt naar voor te brengen”;

Zie : Algemene beginselen voor behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer. Rechtswetenschappen, 1993, 51;

Aangezien het Commissariaat-generaal trouwens moet nagaan of eventuele tegenstrijdigheden niet het gevolg zijn van onduidelijkheden en er dan toelichting dient te worden gevraagd of zelfs opnieuw moet gehoord worden;

Dat bij onduidelijkheid er inderdaad meerdere interviews vereist zijn;

Zie: Vluchtelingen, D. Vanheule, Mys & Breesch, nr. 552, blz 217, Mys & Breesch, uitgave 1998;

Aangezien er in casu blijkbaar onduidelijkheden zijn die geen tegenstrijdigheden vormen maar elkaar aanvullen;

(A) Zo wordt voorgehouden dat bij de D.V. sprake is geweest van slagen ingevolge hun gemengd huwelijk en bij het CGVS over slagen i.v.m de gestolen wagen terwijl beide feiten zijn gebeurd!

(B) Zo ook met de problematiek omtrent het ontslag van eerste verzoeker die inderdaad werd ontslagen met andere werknemers omwille van de afkomst en waardoor verzoeker in slechte gezondheidstoestand verkeerde ingevolge het weinige geld waarmee het gezin moest rondkomen.

(C) Het gezin huwde in 1991, een andere datum kan enkel berusten op een foutieve vertaling;

(D) De Heer J. was in de garage tijdens de steekpartijen terwijl zijn vrouw in Amerika vertoefde;

(E) Het koppel verhuisde in mei 1998 naar Moskou;

Aangezien enkel beslissingen die manifest bedrieglijk zijn dienen geweerd te worden in de ontvankelijkheidsfase !!

Zie de voorbereidende werkzaamheden van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 (Par. St. zitting Par. St. zitting 1986-87, 689/ 1p 7 m.b.t. de wet van 14 juli 1987).

Dat deze aanvraag niet bedrieglijk is daar hij (zij) niet in strijd is met algemeen gekende principes of documenten (en CGVS) en zulks ook niet wordt beweerd in de bestreden beslissing;

Zie: Mys & Breesch, 1998, nr. 334, blz 132;

Aangezien de administratieve overheid bij de feitenvinding is gebonden door de zorgvuldigheidsplicht, wat impliceert dat zij alle nuttige en dienstige elementen moet vergaren om een zorgvuldig oordeel te kunnen vellen over het al dan niet bestaan van de voorwaarden om te worden aanvaard als politiek vluchteling;

Dat indien het relaas van betrokkene niet onwaarschijnlijk is het bestuur, om met kennis van zaken en met respect voor de rechten van verdediging een beslissing te nemen, betrokkene moet horen om aldus zo goed mogelijk het gedrag en de goede trouw van betrokkene te kunnen evalueren.”;

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in het eerste onderdeel van het eerste middel aanvoeren dat de hoorplicht werd geschonden, meer bepaald “het recht op verdediging en het recht om hun volledig standpunt naar voor te brengen”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij tijdens dat interview de mogelijkheid kregen, en ook effectief benutten om hun asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten; dat zij de mogelijkheid hadden om hun argumenten kracht bij te zetten en om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen; dat zij zich konden laten bijstaan door een Advocaat of door een persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Armeense taal machtig is; dat noch de hoorplicht, noch de rechten van verdediging werden geschonden; dat het eerste onderdeel ongegrond is;

2.1.2. Overwegende dat verzoekers in een tweede onderdeel aanvoeren dat “het recht op (een) eerlijke behandeling van de zaak, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel” werden geschonden.;

Overwegende dat niet kan worden ingezien hoe “het recht op (een) eerlijke behandeling van de zaak” werd geschonden, gelet op het grondig verhoor van verzoekers op het Commissariaat-generaal; dat dit onderdeel van het eerste middel feitelijke grondslag mist; dat verzoekers niet preciseren hoe de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden zodat dit onderdeel niet ontvankelijk is;

2.1.3. Overwegende dat verzoekers in een derde onderdeel aanvoeren dat er “in casu blijkbaar onduidelijkheden zijn die geen tegenstrijdigheden vormen maar elkaar aanvullen”; dat verzoekers een opsomming geven van een aantal feiten onder de punten (A) tot (E);

Overwegende dat deze feiten niet correct worden weergegeven en in strijd zijn met de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen en met de elementen van het administratief dossier, die berusten op een correcte feitenvinding, waarvan de pertinentie niet wordt betwist, noch weerlegd door verzoekers; dat dit onderdeel van het eerste middel ongegrond is;

2.1.4. Overwegende dat verzoekers in een vierde onderdeel de bedrieglijkheid van hun asielaanvraag betwisten;

Overwegende dat dit onderdeel van het middel zo vaag en algemeen is, dat het de Raad van State onmogelijk is om hierop zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat verzoekers een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Schending van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 52 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheid(s)- en redelijkheidsbeginsel
Aangezien de asielmotieven van verzoekers hun grondslag vinden in de Conventie van Genève omdat verzoekers aantonen dat zij worden geviséerd omwille (van) hun nationaliteit/afkomst;

Aangezien niet wordt betwist door het CGVS dat verzoekers een huwelijk hebben van gemengde origine en dat het CGVS moet weten dat deze mensen ernstig worden verdrukt;

Aangezien deze discriminatie zich op alle vlakken door trekt: bij het neerleggen klacht geen gevolg eraan gegeven, bij het minste probleem wordt eerst hun wijk opgezocht, uitschelden van de kinderen op school, geen kans op werk; ...

Dat wanneer asielzoekers in hun land van herkomst op geen bescherming kunnen rekenen zulks een vorm is van vervolging;

Dat deze vorm van discriminatie (van) (de) bestaansmogelijkheden en toekomstperspectieven van verzoekers beperkt zodat zij in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid (ge)plaatst worden waardoor eveneens sprake is van vervolging;

Zie CPRR (1ste kamer) nr. F099, 21 mei; CPRR (1ste kamer) nr. F037, 28 november 1991, Zie Handbook nr. 54;

Dat inderdaad niet mag vergeten worden dat eerste verzoeker werd ontslagen omwille van zijn gemengd huwelijk;

Dat deze slechte economische toestand van verzoekers het gevolg is van maatregelen getroffen door de personen van Armeense origine welke de meeste belangrijke plaatsen bekleden in de beleidsorganen in het land van herkomst omwille van één van de vijf vervolgingsgronden voorzien door de Conventie, nl. om redenen van afkomst. Zulks is inderdaad een bewijs van vervolging;

Zie Dirk Vanheule, Vluchtelingen, blz 38 nr. 83;

Aangezien verzoekers dan ook, gelet op het voorgaande, de vernietiging vragen van de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd 25 september 2001 betrekkelijk (respectievelijk) de bevestigingen van de weigering van het verblijf op Belgisch Grondgebied;”;

Overwegende dat verzoekers geen concrete en pertinente elementen aanvoeren die de uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen in het gedrang brengen; dat zij zich beperken tot een aantal vage en algemene beweringen die de wettigheid van de bestreden beslissingen niet kunnen aantasten; dat het tweede middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juni tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.